

כניסת השבת - 19.17
יציאת השבת - 20.29
רבנו תם (72 דקות זמניות) 21.11
(אופק חדרה)

מתוק מדבש

יום שישי בשעה 17.00 ישודר ב'קול הלשון' אי"ה שיעור לפרשת השבוע (להאזנה 03-6171111 לוחצים כוכבית ובוחרים את השיעור)

שבת - שיעור בשעה 17.00
מנחה בשעה 18.00 ביהכ"מ 'בית יוסף'
כרזים הפאים פשט ה'...

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י

הרב ברוך בוקרה שליט"א

פגית הכנסת 'פגית יוסף' הפצת אולפן

ניחן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

שנה שישיית - גיליון 249
פרשת מטות-מסעי תש"פ

בהקשר לפסוק זה: ידוע כי ערי המקלט לא היו קולטות רוצחים בשוגג עד סיום חלוקת ארץ ישראל. וזאת אע"פ שמשה רבנו הקצה אותם בחייו. ומדוע לא קלטו? הפסוק אומר (לד', יז) 'אלה שמות האנשים אשר ינחלו לכם את הארץ אלעזר הכהן ויהושע בן נון' פסוק זה מהווה ביטוח חיים לשני המנהיגים הללו שלא ימותו עד סיום חלוקת והנחלת הארץ לשבטי ישראל. מאידך ידוע כי רוצח בשוגג יושב בעיר המקלט עד מות הכהן הגדול. ולפי זה אם היו ערי המקלט קולטות כבר בחיי משה הרי שלא הייתה תקווה לרוצחים בשוגג להיגאל מערי המקלט עד מות אלעזר הכהן שזה יכול להיות רק לאחר הכיבוש וחלוקת הארץ (יד' שנה). ואם אין תקווה לגאולה בכל יום הרי שלא שולחים רוצח לגלות. וזה העידוד לנו, שאם אנו עדיין בגלות זה אומר שאנו יכולים להיגאל בכל יום כי אם אין תקווה לגאולה הקב"ה לא היה מוציא אותנו לגלות. **מתוק מדבש!**

יודבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר ציווה ה' (ל', ב')
ביאור נחמד שמעתי בעבר מהרב יוסף מוגרבי שליט"א: **הקדמה:** ככל שאדם עולה לגדולה הוא צריך להתאמץ יותר כדי לנהוג במידת הענווה. את זה למדנו מהקב"ה וכדברי הגמרא (מגילה לא', א) 'בכל מקום שאת מוצא גדולתו של הקב"ה אתה מוצא את ענוותנותו'. וזה שאומר הפסוק 'יודבר משה אל ראשי המטות' - גם אם נתמנית ל'ראש' - 'תטה' את עצמך למטה. ומדוע? כי 'זה הדבר אשר ציווה ה'...' כי מהקב"ה למדנו זאת. רמז נפלא לכך: שם ה' הוא בגימטרייה 26. ובחיבור הספרות (2+6) = 8. אם נכפיל 26 כפול 2 נקבל 52 ובחיבור הספרות נרד ל-7. אם נכפיל כפול 3 נקבל 78 ובחיבור הספרות נקבל 15 שהם 6 - וכן הלאה... יוצא שככל שהקב"ה מתגדל יותר כך הוא נוהג יותר בענווה. וכך גם אנו מצווים לנהוג. **מתוק מדבש!**

ובעניין גאולת מבית כלא ולרגל יום השנה לפטירת הגר"ש אלישיב זצ"ל (כח' תמוז): סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א את המעשה הבא (א' חפץ, יתד נאמן מסעי תשע"ד):
'ישבתי בביתי, והגיע שליח מבית המשפט. מדובר היה בילד מבית דתי שגנב כמה וכמה פעמים, תפסו אותו, והאיש הציג בשליחות השופט את הפרטים ואת השאלה: רציתי להכניס אותו לקיבוץ דתי, אך אין מי שמעוניין להכניס אותו, רק בקיבוץ של 'השומר הצעיר' ליד באר שבע. בקיבוץ ההוא, 'בין אדם למקום' לא יהיה לו כלום. אבל הם לכאורה יוכלו לעשות ממנו בן אדם, ילמדו אותו חשבון וכתביה כדי שיכנס למסלול של ילד רגיל שלא יעסוק בגניבות ומרמה, וכאשר חלילה רק ינסה לגנוב שם משהו, יטפלו בו עד הסוף.
'מאיך יש דרך נוספת, להכניס אותו לכלא לנוער ב'בית ליד', שם אכן יהיה לו אוכל כשר, אבל כאשר ייצא מהכלא הוא יהיה גנב גדול... כי שם תהיה לו 'אוניברסיטה של גנבים' שילמדו אותו מה שלא ידע עד היום ויסיפו לו חכמה על חכמתו.
'הבטחתי לשליח של השופט שעוד כמה שעות בודדות הוא יקבל תשובה. עליתי לקו 400 ועליתי לירושלים, שאלתי את מרן, והוא השיב: 'להכניסו לקיבוץ החופשי זה ספייה בידיים של לאוויים באכילת נבלות וטרפות ושאר איסורים, משא"כ בכלא, מבחינה זו אין ספייה. ואם חלילה ילמד אורחות גניבה, זו כבר בעיה שלו ומצדו, לא שאני עושה את זה בקום ועשה, והוא מצדו יכול לגדול בכלא כיוסף הצדיק'. הייתי קצת המום מהפסק, ואז הרב אלישיב הבהיר: 'עד עתה אמרתי את התשובה מהמבט ההלכתי, אבל אומר לך גם הסבר פשטני עם הוספה וסברא על פי דרך הפשט: אם יכנס לקיבוץ, שם במשך הזמן יחשוב לעצמו כי הוא אדם חשוב, יהיה לו סיפוק מעצמו ועוד יכול להיות חבר כנסת... אבל בכלא הוא יידע כי הוא שפל, ואז יש לו עדיין סיכוי לעשות תשובה ולהתקרב להקב"ה'...
מרן לא הניח אותנו סתם כך, אלא התעניין כמה זמן זו נסיעה מבני ברק ל'בית ליד'. השבנו: כחצי שעה ברכב. מרן הציע לי לבוא לבקר את הילד מפעם לפעם. כך עשינו. העמדנו את האברכים הטובים ביותר, והם גם סיפרו לו ועודדו אותו שהרב אלישיב אמר שהוא יכול לצמוח יוסף הצדיק. נסעתי אז לכלא עם טובי האברכים, וברוך ה' הוא אכן למד תורה בכלא ובסוף התחתן, וכיום הוא יהודי יקר שומר תורה ומצוות וגם בנה בית לתפארת...
מצד אחד מרן פסק לכלא ומאיך דאג לו שיזכה להיות יוסף הצדיק'.

כי באה נחלתנו אלינו מעבר לירדן מזרחה (לב' יט')
בני גד ובני ראובן מבקשים לקבל נחלה בעבר הירדן המזרחי. ולפי זה יש לשאול: מדוע הם טוענים 'כי באה נחלתנו אלינו' בלשון עבר? היה להם לומר 'כי ראויה לבוא בלשון עתיד?
מתרץ נפלא בעל המעשה רוקח' זיע"א (ד"ת לפ"ש): **הקדמה:** מובא במדרש כי בני גד ובני ראובן גלו תחילה כי בחרו נחלה מחוץ לארץ ישראל, שבכמה דברים אין קדושת נחלתם שם כקדושת ארץ ישראל. ואם כן יש להבין כיצד הם טעו לחשוב שהיא בכלל ארץ ישראל?
התשובה היא: מתוקף הניסים שנעשו לעם ישראל בנחלי ארנון וכמו שנאמר 'ואשד הנחלים אשר נטה לשבת ער' וכתב רש"י כי כאשר עמדו ישראל לעבור במקום בקשו האמוריים להורגם בעוברים בעמק, ונעשה להם נס שכיוון שבאו ישראל לעבור נזדעזעו ההר של ארץ ישראל 'כשפחה היוצאת להקביל פני גבירתה' ונתקרב לצד ההר של מואב וכך נהרגו כל האמוריים בתוך הנקעים בהר. ומזה שההר יצא לקראתם הם הבינו שחבל ארץ זה הוא בכלל ארץ ישראל. ולכן אמרו למשה שהסיבה לבקשתם היא 'כי באה נחלתנו אלינו' אותה נחלה יצאה לקראתנו ולכן אנו חפצים בה. **מתוק מדבש!**

ובציון 'בקשה' פגיתא דגדירותא
מה יש לאכול? אלא הפצת פסוק מ'יום מ' ס' ד' ו' י'
le א'קאה' צונה האישה 'מה זה ד'ו'ק?' הוא א'kie
'הכף במקרה אתה רק צריך להרכיב באופן א'כ'א'...

ישוב בה עד מות הכהן הגדול (לה', כה')

חידוש מחזק לימי 'בין המצרים' מביא המ'שך חכמה' זיע"א

נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים (לא, ב')

מאיךד משה אמר 'לתת נקמת ה' במדיין' ומדוע שינה? כי ידע שעם ישראל יוותרו מצדם על נקמת בני ישראל כיוון שידעו שמיתת משה תלויה בדבר. ולכן הדגיש שזו נקמת ה' ובה יזדרזו לצאת ולא יעכבו.

ובעניין זה מסופר על קבוצת חסידים שפנו בשאלה לבעל ה'אמרי אמת' מגור: הרי אביך – בעל ה'שפת אמת' אמר שמי שמכוון באמירת אנא ה' בהלל יכול לפעול ישועות ואילו אנחנו מכוונים בכל כוחנו ב'אנא ה' הושיעה נא' וב'אנא ה' הצליחה נא' ואין אנו זוכים לישועה?

ענה להם הרבי: כוונתו של אבא הייתה שמי שיכוון ב'אנא ה' כי אני עבדך' הוא זה שיכול לפעול ישועות. וזאת כיוון שיהודי צריך תמיד לבדוק לא מה ה' יכול לעשות עבורי, אלא מה אני יכול לעשות למען כבוד שמים. וכך זוכים לישועות בסיעתא דשמיא...

ובעניין זה סיפור נפלא (מעובד ע"פ סיפור שהובא ב'פניני עין חמד מתוך 'ימתוק האור'):

יהודי בשם ר' יחזקאל לנדא מארה"ב עבד אצל מעסיק גוי כגרפיקאי. יום אחד הבוס שלו מכר את העסק לאדם אחר. בעל הבית החדש פיטר חלק מן העובדים, וביניהם את ר' יחזקאל. הייתה זו מכה קשה לר' יחזקאל, שהתקשה למצוא מקום עבודה חדש.

עברו שלושה חודשים והוא עדיין לא מצליח למצוא עבודה. 'יש בורא לעולם, והפרנסה ממנו. צריך להתפלל רק אליו' כך האמין והתחיל להתפלל מעומק הלב ובכוונה גדולה, אך עדיין הוא לא הצליח למצוא מקום עבודה חדש. הוא החליט לקבוע שיעורי תורה בבוקר ובערב. הייאוש גבר אולם הוא אמר לעצמו: 'וכי אני מתפלל ולומד רק כדי שהקב"ה יתן לי פרנסה? ריבוננו של עולם, אני מבטיח בלי נדר להמשיך בקביעת עיתים לתורה, בין אם תהיה לי פרנסה – ובין אם לא'.

יומיים לאחר מכן הוא ראה מודעה: 'חברה גדולה מחפשת גרפיקאי מומחה!' הוא מיהר לשלוח קורות חיים וכבר באותו ערב התקשרו אליו כדי לקבוע ראיון עבודה ליום המחרת. ר' יחזקאל קיווה מאוד להצליח בראיון ולקבל את העבודה, אך התעוררה בעיה: השעה, שנקבעה לראיון, הייתה בדיוק שעת השיעור.

ר' יחזקאל עמד בניסיון, ועל אף שחשש להפסיד את ההזדמנות למשרה המוצלחת אמר לנציג החברה: 'אני מצטער, אך בשעה זו לא אוכל לבוא לראיון, מאחר שיש לי שיעור תורה, שאותו אני לא מוכן להפסיד. האם אוכל לבוא בזמן אחר?' והאיש מהחברה השיב באדיבות: 'אין בעיה, נקבע לשעה מאוחרת יותר'.

למחרת לאחר השיעור, יצא ברכבו לכיוון מקום הראיון. לפתע חש בריח של פלסטיק שרוף. הוא עצר בצד ויצא לחפש את הסיבה לריח, אולם לא הצליח למצוא דבר. הוא חזר לרכב, אך הוא לא הצליח להניע את הרכב. הוא עמד בצד הכביש, שהיה שומם, וקיווה שמישהו יעצור וייקח אותו טרמפ. הוא חשב לעצמו: 'מדוע זה קורה לי? הרי התחזקתי בלימוד תורה בשיעור היומי ובתפילה? עובד שביקש לשנות את זמן הראיון, ולאחר מכן מאחר בזמן

הראיון החדש שנקבע לו, מי ירצה לקבל אותו?'. הוא חשב להתקשר לאחד ממכריו ולבקש טובה, אך הסוללה של הטלפון הנייד נגמרה. כך עמד בשולי הכביש במשך שעה וחצי!

הוא מספר: 'בזמן הזה התפללתי אל ה' שיעזור לי, וגם התחזקתי באמונה. אמרתי לעצמי: 'כל מה שה' עושה – הכל לטובה', אין ספק, שמה שקורה פה עכשיו זה טוב עבורי'.

לפתע עצר לידו רכב יוקרתי מאוד: 'מה הבעיה?', שאל הנהג. סיפרתי לו כי הרכב תקוע. 'אני ממהר מאוד', אמר לי בעל הרכב, 'אם אתה רוצה – תיכנס לרכב, תיסע איתי עד הכניסה לעיר, ומשם תסתדר'.

נכנסתי לרכב, והאיש התחיל לנסוע. הודיתי לה' שאגיע לפחות למקום ישוב, במקום להיתקע חסר אונים בכביש נידח.

תוך כדי נסיעה התפתחה בינינו שיחה. הנהג סיפר, שהגיע לכביש הנידח בטעות. 14 שנים הוא כבר נוסע במסלול מסוים, ומעולם לא טעה. רק היום הוא נכנס בפניה לא נכונה, וכך הגיע לכביש הנידח, שבו מצא אותי עומד מסכן וחסר ישע. הוא שאל אותי במה אני עוסק. סיפרתי שאני גרפיקאי מנוסה, אך זה כמה חודשים, שאין לי עבודה, והייתי בדרכי לראיון עבודה ומקווה מאוד שיקבלו אותי לעבודה שם.

האיש נעץ בי מבט ושאל: 'אתה גרפיקאי עם ניסיון?!' הופתעתי מתגובתו. הוא מלמל לעצמו: 'תשמע, אני בעלים של חברה גדולה. אתמול פיטרתי את הגרפיקאי שלנו, כי התברר שהוא מעל באמון שנתתי בו וגרם לי נזקים גדולים. העובדים האחרים ביקשו שאחזיר אותו לעבודה כי הם לא יכולים להסתדר בלי גרפיקאי מקצועי, חשבת שעתד שאמצא גרפיקאי טוב, עלול לעבור זמן רב מדי. אני זקוק לגרפיקאי עכשיו, ומיד. ופתאום אני מוצא גרפיקאי בעל ניסיון עומד ומחכה חסר ישע על שוליו של כביש שומם, שהגעתי אליו בטעות מוזרה לחלוטין... תגיד, מה דעתך לבוא איתי עכשיו, ולהראות לי את העבודות שלך בגרפיקה?'

את הראיון, שנקבע לי, כבר הפסדתי. מאוחר מדי. הנהג השאיל לי את הטלפון שלו, והתקשרתי לחברה. הסברתי להם שנתקעתי בדרך, ומשום כך אין לי אפשרות להגיע בזמן שנקבע. סיכמנו, שאהיה איתם בקשר למחרת, והמשכתי בנסיעה עם אותו איש. הוא בחן את תיק העבודות שלי, בדק את היכולות שלי בסוג העבודה שנדרש אצלו בחברה, וקיבל אותי לאלתר לעבודה אצלו.

עכשיו כבר יכולתי לראות, אפילו בעיני בשר ודם, את טובתו הגדולה של הקב"ה. העבודה בחברה זו הייתה טובה בהרבה מהעבודה שיכולתי להשיג בראיון שנקבע. בחברה של ה'נהג' היו הבוס ומרבית העובדים יהודים, ובנוסף, המשכורת גבוהה יותר, וזמן הנסיעה לעבודה קצר יותר. נסתרות הן דרכי ה', אך אין ספק שתמיד אנחנו צריכים לזכור, כי מלימוד תורה ומקיום מצוות לא מגיע שום הפסד, אלא רק שכר טוב.

ה' יזכנו, אמן! שבת שלום ומבורך!

לעילוי נשמת: אבי מורי ממוס בן גזרה ז"ל ואמי מורתי גיטה בת מנטה ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל / מימון טפירו בן מוזל טוב ז"ל / רחל (רשל) בת נעימה ז"ל – יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להצלחת כל התורמים לעלון: דקל מלכה – להצלחה כללית / אורי ישראל – רפ"ש סוזן בת ימנה – רפ"ש / אהרון בן מסעודה – רפ"ש / דוריאן הודיה בת נעמי – לרפואה שלימה / אביב בן גרשון ושלומית בת משה לשלום בית, בריאות ונחת